

3. I blåa ögon läser jag
Det goda hjertats rena drag.
I glansen af blå ögons strålar
Sig kånslans sköna himmel målar.

4. Om fram mig fallar Hymens Gud,
I blått då ware prydd min brud!
Blå flåder skall jag alltid bära,
Blå ögon vill jag trohet svåra.

Säljes i Wibruståhls Bokhandel i Stockholm.

Uppsala 1827, tryckt hos Em. Brunzelius.

GS 1227

Flickans första Kys.

1. Jag stod för Spege'n, för att kamma
Mitt långa, långa bruna hår;
Men med detsamma infom Mamma,
Och sad': „du jemt wid Spege'n står!“

2. Och håret swallade fring barmen,
I tårar flöjades min blick,
Och med min zittera uppå armen
Bedröfwad jag till ången gick.

3. Der tillröde, i skydd af alen,
Den klara fällans silfvertår;
„Här,“ tänkte jag, „i lugna dalen,
Du såkert ensam wara får.“

4. „Om du blott ej är följd af Mamma,
Kan du i fällan spegla dig!“
Jag sade . . . Hu! och i detsamma
Jag hörde någon käfta mig!

N:o 523.

6. „Ack! — war ej rådd, förtjusarinna!
På ången aldrig Mamma går:
Der kan man bara blommor finna,
Fast man, som dig, dem sällan får!“

6. En Yngling stod, när jag mig wände,
Framför min blick så underfån,
Men we! hör endast hwad som hånbe:
Han bad mig om sin hittarlön.

7. Förrädd gaf jag honom handen,
Den höljde hela lyfars ström:
Jag darrade och miste anden,
Han war så dm, så dm, så dm!

8. „Din mun,“ han sade, „bör belöna
Att jag dig funnit denna gång:
Dock låt oss byta, omma stöna!
Gif mig en kyss, du får en sång!“

9. Han mot sitt bröst mitt hufvud stödde,
Så såll jag i hans famn mig fann;
Jag kände hur mitt inre glödde,
Hans mun på mina läppar brann.

10. Sen sönng han, och för hwarje wisa
En kyss han fordrade af mig,
Och wilie just så här bewisa
Mig wara skyldig den åt sig:

11. „Lifsom en ton den andra följer,
Så böra lyfkar följas fort;
Den ena sig ej längre döljjer,
Än tills den förra flingat bort!“

12. Hur många wiser, ack, hur många,
Den lilla wackra goßen kan!
Ibland dem fann jag inga långa,
Men alla jag så stöna fann.

13. Dock bör man alltid aktsam wara!
Och hören, systrar! warningen:
„Den första lyffen bör man spara,
Man ger bort tusende i den!“

Blåfårgen.

1. Af alla fårgor ack! ändå
Har mig förtjusat mest den blå.
Blå är den ljusa himlapellen,
Då inga natt-moln skymma fjällen.

2. Blå skiftar lilla blomman sig,
Som hwissar: ack förgåt ej mig!
Som kärlek walt att dmt påminna,
Som kärlek ber att trohet winna.